

Fondator:
G. V. MUNTEANURedacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
BIRLAD
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17

VOCEA TUTOVEI

Foaie de propășire și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

ABONAMENTE:

Pe un an 250 lei
Pe 6 luni 150 „
Autorități și instituții . 500 „
Abonamente de sprijin: benevol
Anunțuri și reclame, după învoialăInscris în registrul publicațiilor la Trib
Tutova, Nr. 1/1941

Pe locul copilăriei poetului Al. Vlahuță

Sumedenie de cămine culturale din jud. Tutova poartă numele marelui poet Alexandru Vlahuță, iar tutovenii se mândresc că din acest județ a ieșit acest mare trudnic al versului românesc. Numele poetului este pomenit la zile mari și când e vorba de arătat că și Tutova noastră a dat ceva acestui neam.

Incolo,.... ni-i greu să mai scriem. Pușini știu, că pe locul copilăriei poetului Vlahuță pasc găștele și că un gospodar din Pleșești, pendinte de Buda, stăpânește locul unde a fost casa în care s'a născut autorul lui „Dan”. Poetul care a cântat iubirea cum pușini au cântat-o, care s'a frământat după frumos și adevăr, care a continuat geniul eminescian atât de adânc, n'are cinstirea ce i se cuvine în satul lui, în județul lui. E trist, nespuse de trist, dar nespuse de adevărat!

E durerea mare a atâtor uitați și e datoria urmașilor atât de strigătoare în a se face ceva, pentru acei cari au ținut pe fruntea lor laurii unor glorii adevărate. Și mai mult de cât orice e strigătul de alarmă ce l-au dat o mână de oameni din Buda Tutovei, strigăt ce a fost însușit în întregime de delegația permanentă a Căminului Cultural județean de sub președinția D-lui Prefect al jud. Tutova.

În această ședință dela 28 Iunie 1942, am propus, noi membrii delegației permanente și D-l Prefect a aprobat, ca tot materialul din fostele case Șufu din Buda, azi proprietatea județului, case care au suferit mult în urma cutremurului, să fie dăruite, iar materialul să se aducă la Pleșești. Aici să se reconstruiască în întregime casa poetului, după ce se va fi răscumpărat locul care trebuie îngrijit și împrejmuit, și să se ridice un bust în memoria celui uitat. Casa să fie sediul Căminului Cultural din Pleșești și să aibă o bibliotecă și o sală de lectură.

Pentru aceasta însă, cărămizile din fosta casă Șufu vor fi prea puțin. Trebuie să se găsească inimi jertfelnice cari să pună la dispoziție fondurile necesare, ca gândul să devină faptă. Să se arate prin aceasta că Vlahuță merită și altceva decât numele unei străzi din oraș și firma unor cămine din județ.

Și negreșit că aceste inimi se vor găsi, trebuie să se găsească. Mă gândesc în primul rând la Primăria orașului, care are în fruntea ei un om iubitor al trecutului, D-l Iancu Mihailescu, fiind singurul care s'a gândit mai serios la Stroe Belloescu; la D-l Ing. C. Gălcă suflet inimos cu iubire de ceea ce înseamnă duh tutovean; la D-l Proprietar Arion din Patrașcani,

continuare în pag. 4-a

Există o criză ?

Pe vremurile de curând apuse, când partidul de la putere lăsa frânele din mâini sau îi erau luate și până la încredințarea acestora în mâinile unuia sau mai multor partide la o laltă, se spunea că țara e în *criză de guvern*.

Când Dumnezeu ne pedepsește oprind ploile care să dea mană pământului și acesta nu ne dă rodul cu care să ne hrănim, se spune că e *criză agricolă*.

Iar când moneda unei țări, nu ar mai putea acoperi, ca mai înainte, aceleași nevoi, sau cu alte cuvinte, când puterea de cumpărare a monedei ar scădea sau cu ea nu s'ar mai putea cumpăra nimic, atunci — în acea țară — se declară *criza financiară*.

Și iarăși, dacă alimentele de pe piață nu ar putea îndestula strictele nevoi ale populației, atunci am fi în *criză alimentară*.

Țara noastră și orașul nostru însă, nu se găsesc în nici una dintre aceste crize. Slavă omniului! De partide politice nu se mai poate vorbi. Ele cu bunurile și mai ales cu relele lor, au trecut în rândul amintirilor.

Pământul s'a cultivat peste tot și pe cât posibil la timp, iar ploile nu ne lipsesc.

Moneda țării, ce-i drept și-a scăzut capacitatea de cumpărare, dar această stare, e cu totul vremelnică, fiind prilejuită de starea de război în care ne aflăm.

Iar de criză alimentară, nici nu poate fi vorba. Pe piață să găsim de toate și chiar în cantități cu mult deasupra nevoilor populației.

Și totuși pare că există o criză. Când un cetățean se lasă speculat de un negustor lacom și nu se duce cu el de guler la autoritate pentru a i se aplica pedeapsa cuvenită;

Când alt cetățean acaparează, adunând contra dispozițiilor legale și peste nevoile lui, anumite articole de strictă necesitate, neținând seamă că lasă în suferință pe atâți alții;

Când el stă cocoțat pe grămezile lui de aur, pe care nu-l dă nici macar cu împrumut țării aflată la grea răspântie;

Când însăfârșit, face pe a toate știutorul, criticând în cafenea, la colț de stradă sau în casa prietenului, mersul războiului și scondând rezultatul lui, care — după părerea sa — ar putea fi altul de cât cel dorit de tot românul conștient.

Oare toate acestea nu sunt simptomele unei crize ?

De criza morală — cea mai groaznică dintre crize — să ne păzim cu strășnicie !

Contra declarării unei astfel de crize, trebuie să lupte toți cei ce-și iubesc neamul cu adevărat.

li așteptăm lângă noi.

Iancu Mihailescu

O comemorare : V. Pârvan

S'au împlinit zilele acestea cincisprezece ani dela moartea lui Vasile Pârvan.

Amintirea lui se leagă de Bârlad în chip duios, prin anii grei ai unei adolescențe sărmăne. Pe aici și-a plimbat solitar prima tinerețe, aici au scăpărat cele dintâi scântei geniale.

Pârvan a fost un ales al soartei spre a purta cununa genialității.

Fiu de învățător de țară, din jud. megieș Tecuci*), hărăzit cu un spirit sănătos de țaran moldovean, adăpat la isvorul cristalin al culturii clasice, Pârvan a putut sui într'un timp destul de scurt**) cele mai înalte trepte ale ascensiunii omenești.

Bârladul l-a cunoscut în vremea studiilor sale secundare, pe care venise să le facă la liceul Gheorghe Roșca Codreanu.

Mai târziu trece la Universitatea din București, unde urmează Istoria Românilor, fiind elev al lui D. Onciu.

Doctoratul și-l ia în Germania, unde se specializează în arheologie, preistorie și istorie antică la Universitățile din Iena, Breslau, Berlin.

Intors în țară, este numit profesor universitar și director al muzeului

*) născut în satul Perchiu în 1882.

**) moare la vârsta de 45 de ani, în Iunie 1927.

Cea din urmă evanghelie

„Cea din urmă evanghelie a lumii
acesteia este: află-ți rostul muncii
și îndeplinește-o”.

N. IORGA

Ce este munca și de cât preț este ea pentru om, nu s'a isprăvit de spus și nu s'ar isprăvi chiar dacă s'ar scrie zeci și sute de cărți. Fiecare dintre noi este în stare să spună ceva despre muncă și foloasele ei. Cea ce ne spune însă prof. Iorga prin cuvintele: „Cea din urmă evanghelie a lumii acesteia este: află-ți rostul muncii și îndeplinește-o”, întrece așteptările. Cugetarea aceasta ne trezește într'atât conștiințele, încât de piatră de-am fi, și tot ne-am cutremura de adâncul ei înțeleș.

Munca este ceva sfânt. Despre ea se găsește scris în Sf. Evanghelie. Ea însăși este așa dar o evanghelie. Dar o evanghelie a lumii întregi. Dacă sunt evanghelii pe care le ascultăm în genunchi și cu frunțile plecate, în zilele de închinare, și care privesc sufletele noastre, este și o evanghelie, cea din urmă, pe care o ascultăm încordându-ne trupul și mintea, întreaga noastră ființă, pentru a face ca totul să înflorească și să rodească în jurul nostru. Și această evanghelie este: „află-ți rostul muncii și îndeplinește-o”. Aflându-ți rostul muncii și îndeplinind-o, ai făcut tot ce mai era de făcut.

Munca fiind un lucru sfânt, este dela sine și o poruncă și o datorie. E o poruncă, pentru că tot ce vine dela Dumnezeu, vine sub această formă. Și este o datorie, pentru că de îndată ce ne vine de sus ca o poruncă, nu poate fi socotită de noi de cât ca o datorie. Atât numai că această datorie — ca și atâtea altele, — nu este îndeplinită deopotrivă de toți oamenii. Ba, de unii, chiar de loc.

Dacă ne aruncăm privirile în jurul nostru, vom vedea destui oameni cari nu și-au aflat încă rostul muncii lor, după cum vom vedea destui și prea destui și din acei cari chiar dacă și-au aflat un rost, nu și-l îndeplinesc cum trebuie. Altfel n'ar mai fi nevoie de îndemnuri, care vin de sus de tot, până și la cei mai ridicăți dintre noi. Și apoi, nu orice îndemn poate scoate din apa lor pe anumiți oameni, cari sunt stăpâniți de idei greșite și se fac prin ele nesuferiți și chiar primejdioși societății. Trebuie multe îndemnuri, cât mai stăruitoare și mai convingătoare, pentru a scoate pe acești oameni din rătăcirile lor.

Îndemnul prof. Iorga pare a fi unul dintr'acestea. Vine de la un om care a fost nu numai omul vorbelor, ci și al faptelor. Și ce fapte ! Ar fi de ajuns numai cunoașterea acestora, ca să se rușineze orice lăsător, orice îndărătnic, orice profitor pe nemuncite din zilele noastre ! La puterea îndemnului, mai adăugându-se și puterea exemplului, nu se poate să nu ajungem la rezultate satisfăcătoare. Numai aceste puteri sunt în stare să convingă și să miște pe toți acei cari zăbăvesc încă în a-și afla un rost în viață. Și aceasta pentru că îndemnurile sunt ieșite din darul gândului, singurul în stare să lămurească, iar exemplele dintr'o viață însuflețită de cea din urmă evanghelie a lumii acesteia, care spune răspicat : „află-ți rostul muncii și îndeplinește-o !”.

I. C. Antonovici

continuare în pag. 3-a

«XENODULII»

VIII

Dar, pentru a fi sigur că un popor nu va mai putea să încerce o ultimă rezistență înainte de a fi înfășurat cu balele și coborât în sucurile stomahului acestui *bou constrictor*, care e reprezentanță românească a asociației de interese evreiești din lumea întreagă, trebuie totală lui *adormire morală*.

Aceasta însă se face prin școală, prin instituțiile de o cultură, prin literatură și artă, iar vehiculul care duce aceste soporifice până la ultima celulă națională e presa.

A face aceasta prin însăși organele evreiești ale cucericii care mecanic înaintază ar fi nedibaciu. Trebuie deci să fie găsiți între Români aplecați spre iconodulie, oamenii prin cari să se facă pe nesimțitele această strecurare.

E rolul xenodulilor culturali.

Să-i luăm pe categorii.

Întâiu înaltele școli.

Aici elementul străin pare a fi pătruns foarte puțin în comparație cu alte țeri. Câte un profesor de matematici, oarecum naționalist, câte un filolog, care nu mai întreține relații cu ai săi, câte un filosof care se leapădă de origina de care-i e stăpânit însă tot scrisul, de pretenție obscură, și toată înfățișarea sfidătoare. În timpul din urmă numai filologia lui „Graur” și Byck dă asalturi fățișe la cariere universitare, care se cuvîntă în tinerilor noștri, dar nu aceasta e și părerea xenodulului dela Fundațiile Regale.

Dar, în așteptarea vremii când se va face vădirea deplină, instalarea triumfală și catedrele vor infiltra ce trebuie pentru ca să anuleze rezistențele ce mai dănuiesc cugetarea internațională, în care pot trăi și înainta stăinii, o aduc cugetătorii noștri.

Ei vor spune că nu există nici limbă românească stabilită, nici cultură formată, nici conștiință proprie, că avem a face cu o nație de trândavi orientali, încremenți într'un tradiționalism de nevolnicie, pentru care e de format o lume nouă, care nu va mai fi a lor. Și într'o ședință solemnă a Academiei un fiu de preot ardelean, va arunca desprețul său asupra unui trecut de cultură „minoră” pentru că să se întrevadă o cultură „majoră” de linii metafisice culese din confuzia de idei a străinătății contemporane.

Între ascultătorii academicieni era și gânditorul care a introdus în Academie, la secția de filosofie, pe primul membru de origine iudaică.

N. Iorga

(Din Neamul Românesc Nr. 199
din 13 Septembrie 1937)

(va urma)

Nimeni

*Eu știu că nimeni nu va cerceta
Cărrile pe unde ieri am mers,
Ce gând am pus în fiecare vers
Și iubita care nu mă'nfelegea.*

*Dac'ai lipsi ca mâni din univers,
E fiidncă-aici n'avem ce căuta,
Și pentru toți, mai știu, plecarea mea
Va fi uitată, ca un fapt divers.*

*Același nuc va străjui'n grădină,
Același rău va murmura'n surdină,
Dar alți naivi veți întâlni pe lună.*

*Plecând de-aici, să știți că-s mulțumit
Că nu e nimeni care să vă spună,
De câte ori am plâns când am iubit...*

G. Constandache

Conștiința !

Natura a înzestrat sufletul omenesc cu cel mai mare dar, acel al „conștiinței”. Acest dar se află accuns în sufletul nostru și iese din taina lui la nevoie și atunci își arată a tot puternicia lui divină.

Sunt cazuri când conștiința noastră se ivește dela sine, alte ori e chemată de o trudă sufletească, sau de o elaborare internă, care o trezește și-i aprinde facla vieții ei, așa de însemnată în viața omenescă.

Când lipsește această stare sufletească a noastră în mod total sau parțial, atunci ne găsim în inconștiență, stare care se poate corecta de cele mai multe ori, când omul e normal. Alt stadiu al conștiinței noastre este acel de „subconștient”; în

acest caz sufletul nostru cuprinde o comoră de stări sufletești. Ele rămân vagi și vor avea soarta fericită de a se oglindi în lumina conștiinței noastre în diferite cazuri. La aceasta putem contribui și noi și împrejurări externe nouă și misterul sufletului nostru, ce se arată în chip de minune, macar în unele ocazii.

Conștiința normală totdeauna e lămurită. Ea lucrează la cunoaștere și ca un înțelept mag judecător, în fața faptelor noastre de ori ce natură ar fi ele.

Ea apare sub diferite feluri. Cea mai frecventă și mai obligată la noi oamenii este „conștiința morală”. Aceasta sancționează faptele noastre bune și rele și le dă verdictul cel mai tainic fie mulțumitor,

ZOE TUTOVEANU

POETA TUBEROZELOR

S'au împlinit doi ani de când Doamna Zoe Tutoveanu a plecat pentru totdeauna dintre noi. Eram la Folticeni, orașelul romantic din fundul Moldovei, când poetul Tutoveanu îmi scria cu slovă întâia oară tremurată: „Mama Zoe își trăiește cele din urmă zile”. Simțeam că trebuie să fie neapărat așa: în vacanța Crăciunului, la Bârlad Mama Zoe mă privea cu ochii omului călător pe lumea aceasta. Un instinct fără greș mă purta spre Bârlad, orașul copilăriei mele, s'o mai văd odată pe Mama Zoe, ce se pregătea să moară, ea, cea nemuritoare în inimile noastre.

Când am intrat în căsuța albă din fundul Epureanului, așa cum intri într'o biserică în care cultul frumosului nu și-a risipit niciodată parfumul, l-am găsit pe magistrul Tutoveanu, cu fruntea întunecată, el, veșnic plinul de entuziasm. Am stat la taifas cu Domnul Tutoveanu, acest minunat bătrân cu suflet pur de adolescent, gata să se încante de-un vîers sau de-un firicel de lună ca la 18 ani, am stat de vorbă iarăși cu cel care ne-a condus pașii dintâi cu degetul lui de lumină.

Căutam să evităm ceia ce ne apăsa, încercam să nu-i vorbesc de ceea ce mă chinuia, când Mama Zoe, simțind aproape de ea pe „cel de-al patrulea fiu”, trimise vorbă că vrea să mă vadă. Am intrat cu inima grea în odaia suferinții ei sfinte; fereastra dădea'n livada din deal; foșnetele ramurilor ușor clătinate ajungeau mulcomite. Mama Zoe nu mai era decât o palidă vedenie a nobilii femei de altădată. Scrisesem prin „Cuget Clar” al lui N. Iorga un articol „Mama Zoe”, în care încercam să evoc atmosfera elevată din cuibul de mângâietor idealism din capătul Epureanului. Mi-aduc aminte că începeam așa: La Bârlad trăiește, după o sfântă viață de muncă și devotament, gingașă și tuberoze pe care le-a cântat doamna Tutoveanu”. Erau rînduri de amintire, răscolite de apropierea umbrei celei mari. Gîndindu-se la articolul acesta, Mama Zoe mi-a spus, sacadat, cu o voce slabă care parcă venea de dincolo: „Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru mine... portretul... așa de nemeritat... cartea mea de vizită cu care mă duc pe lumea cealaltă”.

M'a întrebat cu glas cutremurat, de mine, de necazurile noastre: era strivită de suferința ei, și totuși era plină, ca totdeauna, de durerea altora. A rămas până la sfârșit aceea ce a fost toată viața: icoană a bunătății celei mai îngerești, a jertfei, a discreției sfinte. Fîntina ei se descărnase la extrem, se spiritualizase; trăise o viață austeră ca'ntr'o sihăstrie, în preajma cărților și-a florilor și-acum se ofilea ea însuși ca o floare de seră. După trei zile Mama Zoe trecea în amintire. Urmându-i carul mortuar, care urca spre dealul cimitirului, dominând viața orașului ca un simbol al superiorității morții, îmi petreceam prin minte viața ei, crâmpie de amintire, frânturi din versurile ei înfiorate de taina maiestooasă a morții, de dureroasă duioșie:

*Suave și plâpânde tuberoze
Și palide și mate ca un mort
În inima-mi, un breviar cu poze
Vă strâng indurerată și vă port.*

*Parfumul vostru-amar ca o durere,
Ca un prinos atîta de subtil,
Aduce'n juru-mi farmec și tăcere
Și chipul drăgălașului copil,*

Acum o duceam pe Mama Zoe s'o așezăm în pământul aromitor și bun, alături de scumpa fîntină pierdută fără vreme, „drăgălașul copil, din versurile de-aseenea noble”. Drama aceasta i-a cernit sufletul profund și-a adâncit-o în viața interioară, în singurătatea ei fără de nici un șgomot sterp și-a plecat-o mai mult asupra cărților ca să le culeagă frumusețile consolatoare. De-atunci, Doamna Tutoveanu a intrat în legenda Bârladului, ca o podoabă unică a spiritualității lui. Mă gîndeam cu evlavie la tînețea ei jertfită unui ideal științific, studiului științelor naturale, pe care le-a părăsit. Regretul acestei renunțări de bună voie a urmării-o dealungul întregii vieți ca o umbră. Pamfil Șeicaru avea dreptate când i-o spunea deadreptul, cu darul lui de-a cunoaște oamenii: „Mamă Zoe, ai fost strivită de provincie”. O mîngăia însă conștiința liniștită și senină că a trăit o viață însuflețită numai de religia binelui și a frumosului, ca tovarășă de visuri și de ideal a poetului ei, că jertfa preocupărilor ei de tînețea n'a fost în zadar. „A fost o femeie ca o iasomie scria Romulus Dianu, prin „Curentul”, iar poetul D. Iov, prin „Curentul literar” torcând firul amintirilor, scria: „Pe drumu ce-l străbați, inimile noastre te'ntovărășesc mamă Zoe. Acolo în împărăția nesfârșitului vei întâlni pe mama Zoe. Spune-i că'n urmă a rămas cineva să se roage pentru amândouă: c'amândouă erați bune și v'asemănați ca două flori de zarzăr”. Floare de iasomie, floare de zarzăr, floare de seră, cum îi spusese în convorbirea cu ea, dincoto de moarte, în „bisericuța Sfîntului Ioan” din Bârlad, în timp ce bătrînul profesor Eugen Bulbuc, prietenul bun al lui Vlahuță, plîngea cu hohote, aproape. De-atunci, Mamă Zoe, casa ta, grădina minunată, livada, via din deal, toate au rămas pustii. Trandafirii n'au mai înflorit pentru stăpîna lor. Nu și-am mai auzit graiul limpede. Poetul și-a părăsit palatul de cles-tar” simțind golul fără margini pe care l-a întins în urma ta, Mamă Zoe. Zăpezile și-au acoperit mormîntul. Primăveri și-au risipit florile peste tine. Să-ți urez țărăna ușoară mai departe? Ai iubit prea mult florile pentru ca pământul din care răsar ca o dumezeire a lui, să apese prea greu peste gîșia trupului tău chinuit. Mamă Zoe, inima noastră recunoașcătoare, va arde întru amintirea ta, ca o flacără fără de sfârșit.

G. Ursu

Rugăm pe domnii abonați
a achita abonamentul
pe anul 1941

fie bun, sau chiar și f. dureros. Ajunge ca ea să aducă pedeapsă interioară, așa de răscolitoare, încât bietul om să meargă la ispășire, pentru potolirea sufletului, divulgînd faptele în fața judecării omenești și sociale. Conșt inț morală nu mai poate purta taina vinovatului ori cât ar ascunde-o și cu voie, sau fără voie, trebuie să o dea pe față. Aceasta se poate vedea și în operele de literatură și artă, care au ilustrat viața: „Crimă și pedeapsă” Dostoievski (Rascolnicov), „Ochiul conștiinței, Cain și Abel”—V. Hugo, „Machbet”—Schakespeare (Banco) și „Napasta” marele dramaturg român: I. L. Caragiale. Din toate aceste vedem că acest dar f. prețuit al naturii pentru om este și f. aspru atunci când slăbiciunea noastră omenească nu se sfătuește meru cu el, la săvârșirea faptelor sale. Alături de conștiința morală, în taina

sufletului nostru, este și comoara moștenirii naționale, care ne-a împregnat aceea „conștiință națională”, chiar de la origine prin moșii și strămoșii noștri, în decursul tuturor veacurilor până astăzi.

Prin aceasta noi ne dăm seama de obârșia noastră strălucită și de marea unire, ce urmează să îndeplinim pe pământ, ca neam românesc. În decursul vremurilor, din cauza zbuciumului nostru istoric, conștiința națională a avut momente de ascundere, sau chiar de adormire și a fost strălucit rededeșteptată de istoricii noștri începînd cu bătrînil cronicari Moldoveni și Munteni și cu aprigi luptători transilvăneni: S. Micu, Gh. Șincai și P. Maior și urmînd cu toată lupta secolului al 19-lea, care a fost dată și de scriitori și de poeți și de și de toți marii oameni politici ai neamului pe toate tărîmurile. Astăzi este o

O comemorare : V. Pârvan

urmare din pag. 1-a

1923 și monumentală „Getica”— Buc. 1926 — neterminată — fixează cadrul de formațiune al neamului nostru.

Pârvan n'a fost numai istoricul și arheologul de mare autoritate științifică, a fost și cugetătorul profund, care fără a fi un filosof în sensul propriu al cuvântului, a răscolit atâtea probleme mari ale lumii și ale vieții.

A fost un cugetător tăcut, un filosof al tăcerii.

În operele sale „Idei și forme istorice” (1921) și „Memoriale” (1921) redă năzuința omului către idee și permanența lumii prin amintire, prin comemorare. Prin însuflețirea pietrelor și a celorlalte documente și inscripții ce decifrează, el evoacă popoare, le desleagă trecutul.

Pârvan e creiatorul Școlii arheologice românești, care a fost socotită de lumea savantă europeană, drept cea mai distinsă și reputată.—A dăruit științei mondiale două publicațiuni de specialitate „L'Ephemeris daco-romana”—buletinul Școlii române din Roma—și „Dacia” destinată publicării cercetărilor preistorice și arheologice din România.

Din școala lui a eșit o întreagă pleiadă de tineri savanți români printre care cităm pe profesorii I. Andrieșescu dela Univ. din Buc. Radu Vulpe dela Univ. din Iași, răposatul Vasile Cristescu, Vladimir Dumitrescu, Gh. Ștefan, Dorin Popescu, Nicolaescu — Ploșor și alții ale căror lucrări fac cinste culturii românești.

Profesorul a rămas pentru aceștia,

ca și pentru tot tineretul universitar, întru chiparea unei idealități obștești, un exemplu, o pildă pentru năzuințele proprii ale fiecăruia.

Cuvântul profesorului avea un efect puternic, mistic asupra elevilor săi. A fost cel mai apropiat, cel mai mare animator al tineretului, care-l diviniza. Numele lui și astăzi se rostește cupietate. Evocarea ființei lui se oficiază cu o religiozitate duioasă de toți acei care l-au cunoscut, l-au ascultat, i-au urmat învățăturile sau i-au citit operele.

Ca student în istorie am avut dese privilegii de a participa la nenumăratele comemorări ale profesorului. Cursurile se deschideau printr'un cuvânt de evocare, ședințele societății noastre de studenți în istorie deasemenea, revistele, biblioteca erau pline de numele lui, până și amfiteatrul unde se țineau prelegerile se intitula „V. Pârvan”.

Astăzi devenit eu Bărlădean, îl regălesc zilnic pe placarda străzii care-i poartă numele. Un motiv în plus de a mă îndemna să nu las neobservată trecerea celor 15 ani dela moartea lui.

Pârvan „a luat viața în cel mai adânc înțeles al ei, a vrut s'o transforme prin gândurile lui într'o rază de veșnicie”.

Păcat că a murit înainte de a-și fi putut termina opera. A știut însă că „nemurirea noastră nu e dincolo, ci aici: în bunul nume și în pomenirea ce rămâne la oameni după noi”—cum însuși a scris („Memoriale”—p. 20).

Prof. George B. Popescu

DOAMNE!

Luminez cu soarele,
Înseninez cu cerul,
Respir cu aerul,
Trăesc cu pământul,
Tremur cu viforul,
Doamne, toate viețuiesc în mine!

Îmuguresc cu frunza,
Răsar cu iarba,
Înfloresc cu floarea,
Cresc cu fructul,
Fericesc cu belșugul,
Eu viețuiesc în toate, Doamnel!

Șoptesc cu isvorul,
Urc cu muntele,
Cobor cu valea,
Sporesc cu holda,
Freamăt cu pădurea,
Doamne, toate vețuiesc în mine!

Spumeg cu marea,
Visez cu luna,
Clipesc cu stelele,
Dorm cu noaptea,

Es cu zorile,
Eu viețuiesc în toate, Doamnel!

Suier cu vântul,
Cânt cu pasărea,
Zoresc cu fluturii,
Muncesc cu albina,
Doinesc cu păstorul,
Doamne, toate viețuiesc în mine!

Răsun cu clopotul,
Veghez cu icoana,
Luminez cu făclia,
Îngenunchez cu ruga,
Binecuvântez cu crucea,
Eu viețuiesc în toate, Doamnel!

Copilăresc cu pruncul,
Zbor cu tinerețea,
Gândesc cu maturitatea,
Apun cu bătrânețea,
Închei cu moartea, ...
...Doamne, încetez cu viața, Doamnel!

Marieta L. Creangă

explozie de redeșteptare a conștiinței noastre naționale sub forma nouă a soartei neamului nostru, prin cruciada creștinătății și prin lupta eminentă națională de reîntregire.

La aceasta au contribuit și germenii vitalității neamului nostru, dar și cultura de ori ce fel și în special cea istorică, religioasă și cea filologică a limbei noastre, care lucrează neconștient pentru idealul întăririi conștiinței naționale. Această cultură să ne fie mereu gândul nostru al tuturor și lozinca: contribuția națională la maxim, să formeze dezvoltarea rasei și a vieții universale. Alături de aceste două pilone fundamentale ale sufletului nostru pentru viața de om și de neam, se mai adaugă și alte fațete ale conștiinței noastre care le completează și se dezvoltă. Binecuvântată este și conștiința artistică și

literară, care ne dau puteri divine de a recunoaște frumosul în artă și literatură, de-a le gusta până la sublim și de a le crea. Pentru aceasta trebuie cultura artistică și literară. Ele au ca răsplată o divină înălțare sufletească prin: muzică, pictură, poezie etc.

Conștiința în toată complexitatea ei trebuie să ne lumineze mereu pentru viața sufletului nostru, care întărește pe cea a trupului și contribuie și la dezvoltarea celei sociale, ce formează lumea întreagă.

Chiar și știința se adresează conștiinței și-i dă forță de conștiință științifică, care urmărește adevărul lumilor. Cu această putere îți dai seama de adevăr, isvorul lui și întreaga lui complexitate și de rezultatele lui. Așa se pătrunde enigma nepătrunsului, cu o lumină clar văzătoare.

Cu conștiința adevărului lumii, ne du-

Cum a învățat carte moș Gheorghe Tașcă din Bălăbănești

M'am gândit, adeseaori, la comora de amintiri ce se pierd odată cu stingerea din viață a bătrânilor isteți, cari au apucat vremea când încă nu se înființase școalele publice, iar învățătura cu litere chirilice se făcea în tinda bisericilor noastre. Mulți alți bătrâni au apucat și înființarea primelor școale și au învățat în ele, dar pe toți acești primi școlari ai satelor, nimeni nu-i solicită să le însemne interesele lor amintiri. Și e păcat! Căci cine altul este mai pregătit de a le culege, mai înțelegător și mai interesat de a le însemna, de cât învățătorul sau preotul?

Însemnările acestea vor forma pentru istoricul școalelor un material prețios și de aceea, orice contribuție nu e în zădar și fără de folos. Mă gândesc că un deziderat al Asociației învățătorilor tutoveni ar fi: *adunarea monografiilor tuturor școalelor din județ și oraș*, scrise pe coli întregi de hârtie și care să fie apoi legate toate într'un volum și păstrate în biblioteca Asociației. Inspectorul școlar ar fi cel mai în măsură să sprijine, cu putere, o asemenea înfăptuire.

Orice întârziere este păgubitoare.

O stimulare în alcătuirea acestor monografii ar fi publicarea lor (în acest ziar) după anumite norme.

Ca o contribuție la înțelegerea unui istoric de felul cum se învăța carte pela 1860, adică înainte de înființarea școalelor publice, cât și în timpul când acestea s'au înființat, însemn aici amintirile lui moș *Gheorghe Tașcă* din Bălăbănești, în anul când împlinise 84 de ani:

„Am învățat carte chirilică, începe moș Gheorghe, la călugărul *Gherontie* care nu sluja la biserică, ci învăța pe băeți.

Eram cam vre-o 30 și părinții copiilor îi plăteau călugărului câte un galbăn pe an de fiecare.

Apoi am învățat mai departe la Bărlad, la dascalul *Dumitrachi* dela biserică Sf. Dumitru, în casele dascalului, unde eram ca vre-o 20 de băeți. Dimineața țineam *isonul* la biserică, lângă dascalul *Dumitrachi*, iar după terminarea slujbei intram la învățătură.

Pela 1860 erau vre-o 10 școli în Bărlad, mai toate pela biserici. Apoi a venit poruncă să se înființeze școli naționale. Așa s'a înființat și la Bărlad Școala primară Nr. 1, acolo unde astăzi se află uzina

electrică a târgului. La cl. II am învățat cu *Gervescu*, la cl. III cu *Montani*, iar la cl. a IV-a cu dascalul *Leon*. Am terminat cele 4 clase primare în 1864, iar în anul următor am luat slujba de *cinovnic* la prefectură. La 1866 m'am însurat. Maghița mea (soția lui Moș Gheorghe) a fost îmbrăcată, ca mireasă, cu *malacof*”.

Și moș Gheorghe prinde a fi mai vesel, iar discuția s'a întins la alte amintiri familiare. Întrebându-l apoi despre cine a ridicat școala veche din Bălăbănești și prin ce an a luat ființă, moș Gheorghe a continuat:

„Școala e făcută pela 1887 de primarul *Mărdărescu* și de mine, pe timpul când erau la putere junimiștii cu *Petrache Carp* și când era prefect la Bărlad *Majorul Pruncu*.

E făcut cu banii satului strănși cu talgerul de mine, ca perceptor, de primarul *Mărdărescu* și de *Iancu Bălăban*, ajutor de primar.

Lemne ne-a dat evreul *Pincu* din moșia proprietatea *Șutului*.

Oa învățător era *Gh. Bălăban*”

Regret și acumă că însemnările mele sau oprit aici și e păcat că un mare număr de interesante amintiri din viața lui moș Gh. Tașcă, n'au avut norocul să fie notate, aidoma, de cineva din învățătorii sau preotul din Bălăbănești.

Cât de mult a prețuit el lumina cărții, s'a văzut din aceea că moș Gheorghe, împreună cu fiul său *D-l prof. universitar Gh. Tașcă*, au clădit o a doua școală primară în Bălăbănești, cu mijloace proprii, ceea ce li face cinste și acest act va rămâne ca o pildă vie și pentru alte sate din care au plecat atâția intelectuali, fără a se mai gândi la ele!

Nicolae I. Antonovici

■ Din ordinul D-lui *Mareșal Antonescu*, d. profesor universitar *Gh. Tașcă* a întocmit proiectul de *Lege*, care a fost semnat și publicat în *Monit. Of.*, prin care se desființează pentru totdeauna așa zisă „*Casa Obștiei Târgului Bărlad*” iar moșia ce o administra fără drept și fără pricepere a fost trecută în administrarea Primăriei așa cum a mai fost și cum este drept să fie.

În numărul viitor al ziarului, vom vorbi mai pe larg de această chestiune. De-o cam dată putem spune că s'a ajuns la acest fericit rezultat prin munca d-lor profesor *Gh. Tașcă*, fost *Ministru*, d-l *Th. Emandi*, fost *Ministru*, d-l prof. *Grigore Forțu* și d-l *Iancu Mihailescu*, primarul orașului nostru.

cem la elaborarea genială a savanților.

Ei câștigă puterea eternă, ce e hărăzită numai divinului Creator nevăzut și totuși așa de văzut în fiecare atom al universului. Să luăm deci drumul dezvoltării conștiinței științifice, chiar dacă nu suntem cu toții savanți, vom capata o viață mai bună, în măsura posibilității noastre. Până și în problemele economice și de gospodărie a oamenilor și a popoarelor, acest dar dumnezeesc conștiința, își pune minunea ei și dă cele mai superioare mijloace de realizare.

Conștiința deplină în problemele economice ne duce la naționalizarea și dezvoltarea industriei, comerțului, agriculturii. Acestea în timpurile de față sunt în mare parte un imperativ categoric, care sunt cerute de viața națională și Complexitatea vieții actuale duce la maximum de vitalități și

progres prin întărirea și dezvoltarea conștiinței în toate manifestările de viață. Această conștiință trebuie să hrănească orice activitate omenească, de orice fel. Fericit va fi poporul acela, care prin cultură și educaire va face apel la conștiință în toate împrejurările, pe care ni le prezintă viața.

Atunci se va îndrepta spre Dumnezeu-irea a toate creatoare și va aduce binecuvântarea celor eterne și infinite în lumile și pământurile zbuciumate astăzi de atâtea micimi omenești. Lupta și strădania însoțită de conștiință, nu merită supremele jertfe când se îndreaptă numai spre distrugere, ci trebuie să mergem mereu prin conștiință numai spre creația cea adevărată, bună și frumoasă, care să aducă mântuire și îndumnezeire popoarelor și omenirii întregi.

Marieta L. Creangă

Pe locul copilăriei poetului Al. Vlahuță

urmare din pag. 1-a

care prin tinerețea și înțelegerea lui, ar jerfi ceva pentru cel ce a cântat plaiurile tutovene.

Mă gândesc la conducătorii tuturor școlilor din oraș și județ și la toți acei cari au iubit și iubesc scrisul și frământarea poetului.

Mă gândesc la toți iubitorii de frumos și la toți acei cari s'au învățat să prețuiască și altă ceva decât lutul cel pieritor. Inițiatorii din Budă au înșirat în încheierea lor o serie de nume. Se mai pot adăuga și altele.

Noi cei dela Căminul Cultural județean ne adresăm tuturor să ne ajute și mai ales să ne înțeleagă. Nu mai putem admite ca pe locul de naștere al poetului să umble vitele. A fost sfânt gândul de în-

chinare al studențimei tutovene, care după puterile ei, a pus acolo o piatră comemorativă, ce nu mai are azi nici o împrejurare, dar e prea amară durerea, că suflutele chinute de tericirea acestui popor credincios, să se bucure de-o așa nerecunoștință, din partea celor ce și azi se hrănesc din truda lor și să nu facă aceea ce ar trebui de făcut.

È jalnic, nespun de jalnic, să nu pornim la cinstirea prea vrednicului poet tutovean.

E tot gândul pentru care am scris aceste neînsemnate rânduri. Și dacă nu se vor izbi și acestea ca și altele de aceeași nepăsare, care doare, atunci ele își vor fi ajuns ținta pentru care s'au așternut aici.

Preotul Ioan Gh. Chirvasie

TABLOU

De comunele bine gospodărite din județul Tutova.

In plasa „Puești“ comunele: Perieni, Stănuști, Pogana, Fătăciuni, Dragomirești și Ciocani.

In plasa „Murgeni“ comunele: Rânzești, Șuletea și Vinderei.

In plasa „Tutova“ comunele: Grivița și Ghidigeni.

In plasa „Zorleni“ comunele: Bogdănești, Unțești, Costești și Zorleni.

Reprezentanții autorităților din aceste comune care au contribuit la ridicarea și înflorirea Comunelor, sunt:

In plasa „Puești“ comuna Perieni: Cozma Ioan primar, Vrânceanu Dumitru notar, C. Beldie preot și N. Cotoranu învățător.

Comuna Stănuști: Stan Gh. primar, Lăzărescu Gh. notar și Chiriacescu I. preot.

Comuna Fătăciuni: Nedelcu Neculai primar, Ioan Popa preot, Ioan Botezatu învățător, Maria Botezatu învățătoare, Radu Ștefan învățător, Radu Ana învățătoare, Ioan Lazăr învățător, Alex. Ursache învățător, Vasile Maxim învățător, Constanța Popa maestră de gospodărie.

Comuna Pogana: Jenică Filiche primar, Iftemie Vasile notar, Gh. Moraru preot, Ioan Rafailă învățător.

Comuna Dragomirești: Ioan Moroșanu primar, Gh. Butnaru învățător.

Comuna Ciocani: Alecu Ivas primar, I. Crețu preot, Theodor Medeleanu învățător, Maria Medeleanu învățătoare.

Plasa „Murgeni“ comuna Rânzești: Simion Moraru primar, Ioan Măgdăliniș preot, Soții Iacob învățători, Soții Cahu învățători.

Comuna Șuletea: C. Popa primar, Ioan Popescu notar, Dumitru Șușnea preot, Nicolae Șerban învățător, Grigore Idriceanu învățător, Gheorghe Cristea învățător, Maria Bârzoii învățătoare, Elena Cristea maestră de lucru și gospodărie, Grigore Tuchilă satul Râșcani comuna Șuletea, Eugenia Cristea învățătoare satul Râșcan comuna Șuletea.

Comuna Vinderei: Gheorghe Bumbu primar, Ioan Alexandru preot, Soții Vănaș învățători, Soții Bumbu învățători, Soții Benea învățători.

Plasa „Tutova“ Comuna Grivița: Panaite Toderașcu primar, Stoica Holban notar, Constantin Damian preot, Dumitru S. Chiriac învățător, Maria D. Chiriac învățătoare, Soții Ioan și Ecaterina Munteanu învățători, Emilia Damian învățătoare, Florica Buiuc învățătoare, Smaranda Țăru învățătoare.

Comuna Ghidigeni: Constantin Rotaru primar, Alexandru Crăciun notar, D-ra Marinescu de la centrul de gospodărie.

Plasa „Zorleni“ comuna Bogdănești: Dumitru Ciocan primar, Constantin Băbăi preot, Giușcă Lazăr învățător, Soții Bleoju învățători.

Comuna Unțești: Harnagea Constantin primar, Grecu Gh. notar, Gh. Giurcanu preot, Soții Bostaca învățători, Giurcanu învățătoare.

Comuna Costești: Gh. Hordună primar, Târnavăanu Neculai notar, I. Constantinescu preot, Ștefan Damian preot, Gh. Chirica învățător, Soții Dudău învățători, Carp învățătoare, Balaban învățătoare.

Comuna Zorleni: Onu Manole primar, Gh. Popa preot, Constantin Cartas preot, Ștefan Brehoi învățător, Ioana Brehoi învățătoare, Ioan Iancu învățător, Victoria Caba învățătoare, Maria Popa învățătoare, Elena Nicolau învățătoare, Sofia Popa învățătoare, Soții Pascu învățători, Soții Ioan învățători.

Școlare

Dăm premianții liceului de băieți „Codreanu“ din localitate.

Cl. I : pr.	I : Ionescu Gr.
„	II : Manta Roșie A.
„	III : Balan I. Victor
Cl. II : pr.	I : Tașcă C. (9.96% cea mai mare medie pe liceu).
„	II : Dimitriu Gr. Em.
„	III : Mihalache Gr. Ghe.
Cl. III : pr.	I : Anton N.
„	II : Dimitriu A. Radu
„	III : Duda D. Dan
Cl. IV : pr.	I : Anagnoste C. V.
„	II : Alexandru N.
„	III : Andronache H.
Cl. V : pr.	I : Manoliu Sp. Mihai
Cl. VI : pr.	I : Paruș S.
„	II : Băbăi C.
„	III : Guguianu I. Const.
Cl. VII : pr.	I : Pancu V.
„	II : Spanache P.
„	III : Nacu V. Hristodor
Cl. VIII : pr.	I : Ioan C. George
„	II : Corpaci D.
„	III : Tașcă V. Const.

Dela Școala Normală de băieți

In ziua de 2 Iunie, în cadrul serbării de sfârșit de an, a fost sărbătorit d-l Mareșal Ioan Antonescu.

A vorbit d-l Prof. D. Rădulescu, care în cuvinte alese a arătat marea operă înfăptuită de d-l Mareșal.

Urmează împărțirea premiilor elevilor merițoși. Cu această ocazie a vorbit și d-l director Victor Apostoleanu, care a dat și situația elevilor la sfârșitul anului școlar:

Elevi înscriși	391
Retrași	9
Amânați	6
Transferați	2
Incorporați	1
Decedați	1
Corigenți	59
Repetenți	22
Promovați	291

La examenul de selecționare pentru clasa V din 60 candidați au reușit 39.

Informațiuni

Comitetul de conducere al „Vocea Tutovei“, a deschis o listă de subscripție pentru strângerea fondului necesar la ridicarea Casei poetului Al. Vlahuță, care să servească drept sediu Căminului Cultural din satul Pleșești, locul lui de naștere.

Au subscris d-nii:

Const. Dornescu	1000
Pr. I. Chirvasie	1000
Marieta L. Creangă	500
I. C. Antonovici	500
Paul Constantinescu	500
G. Constandache	500

Subscripția continuă.

Sumele subscrise se vor trimite d-lui Const. Dornescu, avocat.

Lucrările pentru refacerea străzilor orașului Bârlad continuă cu multă stăruință. Terminându-se refacerea str. Brătianu, Sf. Ilie și Lt. Mastac, început complectarea reconstruire a B-dului Elisabeta, care va costa circa un milion lei.

In ziua de 21 Iunie s'a sfințit localul importantei instituțiuni noi create în orașul nostru „Policlinica Școlară“, prima pe întreaga țară.

Au asistat o delegație distinsă a Ministerului Educației și Cultelor formată din D-na Dr. Șeicară inspectoare, d-l prof. N. Bagdasar Ad-tor Casei școlarelor și d-l dr. Simian Director general în acel Minister.

Domniile lor au adus un nou stoc de medicamente și multe instrumente cu care a complectat dotarea acestei Policlinici.

Trebuie să spunem că până în prezent Policlinica școlară din Bârlad are un instrumentar în valoare de peste 2.000.000 lei și e instalată în 3 camere din Palatul Comunal.

Delegația Ministerului Educației, care a asistat la inaugurarea Policlinicii școlare a vizitat diferite școli, Casa Națională, mahalaua sinistrată Podeni și minunata plantație de pe dealul mare. În toate părțile a fost condusă de d-l primar Iancu Mihailescu, d-l N. Simionescu și Ing. C. Gălcă care au dat explicațiile necesare.

La 14 Iunie Liceul Industrial de fete „N. R. Codreanu“ de sub conducerea D-rei El. Ghimuş a avut solemnitatea împărțirii premiilor încadrate de o frumoasă serbare școlară cu piesa de teatru „Piatra din Casă“ de V. Alecsandri, f. bine executată și cu cântece, jocuri și poezii patriotice. La sfârșit elevele absolvente au mulțumit D-nei Profesoare și D-rei Directoare, oferindu-i un buchet de trandafiri drept frumoasă recunoștință pentru solitudinea și bunătatea Domniei-Sale.

In ziua de 23 Iunie orașul nostru a primit vizita D-lui Profesor I. C. Petrescu, Ministru subsecretar de stat din Ministerul Educației Naționale.

D-sa a fost întâmpinat la marginea județului dinspre Tecuci de d-l primar Iancu Mihailescu, d-l subprefect N. Petrovici și alți șefi de autorități.

D-l Ministru, condus de primarul nostru a vizitat diferite școli primare, promițând ajutor pentru recondiția celor sinistrate.

Gimnaziul Industrial de băieți din Bârlad fine licitații în ziua de 1 Iulie ora 10 în cancelaria școlii pentru vinderea a diferite obiecte uzate și scoase la reformă,

Au fost declarați ca diplomați ai școlii de cântăreți din localitate următorii absolvenți: Andronache P., Barteș Gr., Borș P., Chiriac T., Enache V., Floria I., Ghilase I., Grigoraș Val., Mironescu E., Moroșanu,

I. Nedelcu, M. Nestor, Al. Olaru, C. Plastir, I. Pleșu, Gh. Popa, D. Râșcanu, M. Râșcanu, Victor Roșu, St. Stan, N. Tofan, C. Telibașă, Chebac V. Tanase și Zebega I.

Domnul Colonel Ioan C. Zănescu, a jnspectat în ziua de 17 Iunie 1942, întreprinderile Industriale din Comuna Murgeni.

La D-II. Dragoi și D-I Apostol Tiron, Domnul Colonel I. C. Zănescu a rămas mulțumit, de felul cum sunt îngrijii ucenicii, care sunt supuși numai la munci în legătură cu meseria și proporțional cu puterea lor fizică.

Atât domnul Dragoi cât și D-I Tiron, se poartă ca niște buni părinți de familie, ocupându-se de educația ucenicilor și asigurându-le o găzduire igienică.

Ucenicii sunt bine îmbrăcați și bine hrăniți.

La întreprinderea industrială a D-lor Guido Rossi și Atilio Roseti, tot din comuna Murgeni, Domnul Colonel I. C. Zănescu a constatat: că patronii nu se poartă cu ucenicii ca niște buni părinți de familie și nu se ocupă de educarea lor, nu le asigură o găzduire igienică.

Domnul Colonel I. C. Zănescu a găsit ucenicii găzduiți într-o cameră cu apă pe jos.

Un pat de scânduri fără saltea, cu o pernă neagră murdară de unsoare, iar drept plapumă un levicer de un metru murdar și acela de unsoare. Ucenicii sunt slabi, neingrijii, nu au hrană destulă și sunt îmbrăcați într-o cămașă de stambă și aceia ruptă.

Restaurarea Bisericii „Sfinții Voevozi“ Bârlad, începută în ziua de 27 Aprilie a. c., este în plină desfășurare. Până în prezent s'au executat următoarele lucrări: consolidarea interioară și exterioară a pereților și complectarea refacerii a plafonului. Sunt în curs de executare: construirea din fier a unei scări spirale, care să facă legătura cu turla unde vor fi reasezate clopotele; montarea luminei electrice și acoperirea cu tablă nouă a întregii sf. Biserici.

Toate aceste lucrări însumează lei 700 000, la care se mai adaugă cele 40 legături de tablă nouă, galvanizată, donată de Onor Primăria Orașului Bârlad, pentru acoperirea din nou a sf. locaș.

Comitetul care activează pentru restaurarea sf. locaș, în frunte cu d-l Primar Iancu Mihailescu, Primarul orașului și Protierul Gr. A. Dimitriu, paroh, a adunat până acum suma de lei 320.000, iar Onor Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor a ajutat la refacerea sf. locaș cu suma de lei 500.000, donați în luna August, anul 1941.

Toată lupta Comitetului de acum încolo este ca să adune fondurile necesare pentru reconstrucția turlei din beton armat și cărămidă, care după devizul aprobat de Onor Comisiunea Monumentelor Istorice va costa suma de lei 480.000.

Mulțumind cu vie recunoștință; Onor Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor; tuturor credincioșilor care și-au dat cu dragoste obolul pentru restaurarea acestui sf. locaș, așezat pe cea mai pitorească poziție a orașului Bârlad; cum și d-lui Iancu Mihailescu, Primarul Orașului, care a dăruit tabia și a înlesnit aprovizionarea Comitetului cu materialele necesare, Comitetul adresează cel mai călduros și stăruitor apel tuturor credincioșilor care au legături sufletești cu acest important și vechi locaș de închinare — clădit în anul 1802 — să ajute cu banul lor la reconstrucția turlei.

Fără turlă Biserica Sfinților Voevozi ar rămânea o aspră și permanentă mustrare pentru toți bârlădenii și pentru toți acei care au crescut sufletește și și-au găsit mângâierea în necazuri și înălțare sufletească între zidurile acestui sf. locaș de reculegere.

Donațiile se trimit pe adresa: Pr. Gr. A. Dimitriu, str. Regele Carol I Nr. 263 Bârlad.